Allerheiligen en Allerzielen, 1 november 2026

Het leven is werkelijk een mysterie. Er zijn zoveel aspecten van ons bestaan die we niet begrijpen. Er rijzen talloze vragen – zeker wanneer we moeilijke tijden doormaken, ons hulpeloos voelen en niet weten wat we moeten doen. Mislukkingen, conflicten binnen onze familie of in ons gezamenlijk leven en het verlies van dierbaren confronteren ons met uitdagende vragen: wat is de zin van dit leven? Wat is ons doel in het leven? Waar zijn we eigenlijk naar op zoek?

Vandaag nodigt de Kerk ons uit om stil te staan bij twee vieringen die van grote betekenis zijn voor ons geloofsleven: het feest van Allerheiligen en de gedachtenis van alle overleden gelovigen. Deze twee vieringen herinneren ons eraan dat het menselijk leven niet eindigt met de dood, maar juist zijn voltooiing vindt in de vereniging met God.

Op het feest van Allerheiligen gedenken we degenen die trouw aan God hebben geleefd en nu genieten van het eeuwige geluk in de hemel. Het gaat hierbij niet alleen om de bekende heiligen, maar ook om vele eenvoudige mensen die een leven leidden vol liefde, trouw, vergeving en opoffering.

Bij de herdenking van alle overleden gelovigen gedenken wij onze broeders en zusters die zijn heengegaan. Wij bidden voor hen en vertrouwen hun leven toe aan Gods barmhartigheid. De dood brengt verdriet met zich mee, omdat we afscheid moeten nemen van de mensen van wie we houden.
Maar wij worden bij deze gelegenheid niet uitgenodigd om het verdriet over het verlies van onze dierbaren opnieuw te beleven; we worden veeleer aangemoedigd om te geloven dat, hoewel hun fysieke aanwezigheid is verdwenen, hun namen, hun geest en de inspiratie van hun goedheid in ons leven aanwezig blijven. Het christelijk geloof leert echter dat de dood niet het einde is. In Christus, die is gestorven en verrezen, hebben wij de hoop op eeuwig leven. In Hem verkrijgen we het onvergankelijke leven.

De twee feesten die we vandaag vieren, leren ons dat we – of we nu leven of sterven – aan God toebehoren. Hij komt ons tegemoet en fluistert zachtjes: "Ik houd van jou, kom naar Mij toe." Het leven van de heiligen leert ons dat Ieder mens is geroepen om in heiligheid te leven, zoals Jezus zei: wees volmaakt, zoals mijn Vader volmaakt is.

Van ons wordt gevraagd te geloven, terwijl we ons tegelijkertijd buigen over vragen als: wat is de zin van ons leven, waar zijn we naar op zoek en wat is de uiteindelijke bestemming van ons leven?

De Heilige Augustinus zegt: “wij worden niet geroepen omdat we heilig zijn, maar we worden juist geroepen om heilig te worden”. Maar wat betekent heiligheid? Wat is de bedoeling dat wij in heiligheid leven? Volgens de christelijke leer betekent heiligheid niet dat we nooit zondigen of nooit fouten maken. Een heilig persoon is iemand die zich steeds opnieuw naar God keert,

berouw toont wanneer hij of zij verkeerd handelt, vergeving zoekt en probeert lief te hebben zoals Jezus.
De heiligen vormen voor ons ook een voorbeeld dat heiligheid niet iets is dat ver van het dagelijks leven afstaat. Heiligheid kan gestalte krijgen in kleine daden die met grote liefde worden verricht.

In de eerste lezing ziet Johannes een grote menigte mensen die voor God staat en Hem eer bewijst. Het visioen van Johannes schetst niet enkel de sfeer in het koninkrijk van de hemel na de dood; het fungeert als een uitnodiging voor ons om, terwijl we nog in deze wereld zijn, een heilig leven voor God te leiden.

In het Evangelie van vandaag benadrukt Jezus hoeveel God van ons houdt: Hij wil niet dat iemand van wie Hij houdt, verloren gaat. De belofte van eeuwig leven dient als een teken dat de dood niet het einde van alles is; het leven wordt niet vernietigd, maar getransformeerd. Het overlijden van een dierbare is werkelijk een groot verlies; toch vertrouwen wij erop dat er voor de gelovige, in de opgestane Christus, altijd hoop is op eeuwig leven voorbij de dood.

Ik wil mijn preek afsluiten met een verhaal:

Een lichtje voor alle heiligen en alle zielen

Op een stille herfstavond wandelde een klein meisje met haar oma naar de begraafplaats. De bomen verloren hun bladeren en de wind fluisterde zacht tussen de graven.
Het meisje droeg twee kaarsjes. Eén was bestemd voor Allerheiligen, de dag waarop we alle heiligen vieren die ons voorgingen in geloof en liefde. Het andere was voor Allerzielen, de dag waarop we onze overleden familieleden en vrienden liefdevol gedenken.
Bij het eerste graf vroeg het meisje: “Oma, waar zijn al die mensen nu?”
Oma glimlachte en antwoordde: “Niemand die met liefde heeft geleefd, verdwijnt zomaar uit ons hart. Kijk naar de sterren: ook wanneer we ze overdag niet zien, zijn ze er nog.”
Samen staken ze de kaarsjes aan. Het zachte licht danste in de avondschemering.
“Betekent dat,” vroeg het meisje, “dat liefde nooit helemaal verdwijnt?”
“Precies,” zei oma. “De heiligen tonen ons hoe we goed kunnen leven. En onze dierbare overledenen leren ons hoeveel liefde een mensenleven kan achterlaten.”
Op weg naar huis hield het meisje oma's hand stevig vast. Ze begreep dat de dood verdriet brengt, maar dat herinneringen, geloof en liefde ons blijven verbinden.
En terwijl de kaarsjes brandden, leek de donkere begraafplaats even op een hemel vol kleine sterren.

Want waar liefde blijft leven, blijft hoop branden.

Pastor Simon Taa O.CARM.